

Føreligger der ikke her en Overtrædelse af Præstens Vigt i et saadant Omfang, at han burde have været tiltalt for en saadan Foreseelse. Men jeg har ikke hørt Noget om, at det er skeet. Forholdet den 20de April var jo vistnok fra begge Sider taget lidt overilet. Med Sagen om Papiret hænger det saaledes sammen, at Skolelæreren bad om at faae det Paalæg at see, hvorefter Rettesættelsen skulde forelægges ham — han meente at have hørt, at den skulde meddeles ham — og traadte i den Anledning hen ved Siden af Præsten og tog fat i Marginen af Brevet; Præsten rev det da til sig, hvorved Læreren beholdt en lille Stump deraf i Haanden. Dette skal imidlertid være berettet saaledes til Ministeren, at Skolelæreren havde revet Ministerens Circulaire i Stykker! Dette foregik imidlertid efter, at han havde modtaget Rettesættelsen og takket for den, fordi det var aldeles overensstemmende med, hvad den forrige Minister Hansen havde sagt. Men nu kom der 4 Maanedes efter en Kone der i Sognet med en Klage over Læreren, ikke fordi han havde behandlet hendes Barn urigtigt, men fordi en anden Mand's Barn efter hendes Formenting var blevet behandlet urigtigt. Faderen til Barnet erklærede imidlertid, at han var vel tilfreds med den Maade, hvorpaa Læreren havde behandlet Barnet, men den uvedkommende Kone klagede, hun var ikke tilfreds, og denne Klage kom ind til Skolekommissionen, i hvilken der tilfældigvis sad en Mand, om hvem man nok kan sige, at han ved forskjellige Leiligheder havde vist sig som en Fjende af Skolelæreren — hvem kan undgaae at have saadanne? Det kan forøvrigt ligesaa godt være en Vre som en Dabel at have dem —; han tilføjede Noget derom, og saa endelig kom Historien fra den 20de April frem, altsaa 4 Maanedes efter, og længere Tid derefter, netop som den høitagtede Kirke- og Underviisningsminister var kommen til Koret, kom der en Indstilling fra Skoledirectionen, og 2 à 3 Maanedes efter kom denne Afsted paa graat Papir til en Mand, der har arbejdet i Skolens Tjeneste i 22 Aar, sidder med Kone og 4 smaa Børn og har det Vidnesbyrd, der er nævnt af de ærede foregaaende

Talere. 8 Maanedes efter, at han havde beholdt imellem sine Fingre denne lille Stump af Ministerens Skrivelse, har denne Begivenhed en saadan Frugt. Jeg lader nu de Herrer domme om Sagen; jeg kender ikke en eneste af de Vedkommende, saa at jeg kun har kunnet fremstille Sagen, efter hvad jeg har hørt fra Kilder, der iøvrigt ere meget paalidelige. Jeg skal ikke nægte, jeg har hørt mange Anecdoter om saadanne Forhold, og jeg har ogsaa oplevet noget virkelig Factisk. Man har jo sin Opmærksomhed henvendt paa saadanne Forhold, naar man i et Dvart Seculum har skaet saa nær ved, hvad der tildrager sig i saadanne Kredse; men jeg har unægtelig aldrig hørt noget lignende. Jeg bebrejder ikke den høitagtede Kirke- og Underviisningsminister det saameget, jeg veed, ligesaa vel som enhver af de ærede Herrer, der ere tilstede, at den høitagtede Minister af Charakter er en human Mand, men jeg antager ikke, at han med saa betydelig Forberedelse, som maaffee kunde være udfølgelig, fik den Post, han beklæder; derimod antager jeg, at der rundt omkring i Landet hos mange forskjellige — navnlig blandt dem, hvis Attester jeg troer, den høitagtede Minister sætter for ubetinget Tillid til — vattes Forhaabninger, da den ærede Minister kom til Styret, Forhaabninger, som de skulde søge at benytte paa forskjellig Maade i deres Favør, og at det ikke er lykkedes den høitagtede Minister at see denne Situation rigtig og derved flyde ogsaa saadanne Ting, som her er Tale om, fra sig. Dette forklarer mig, at disse Tilfælde ere fremkomne; men jeg har det Haab, at de ville blive enestaaende, selv om vi have den Vre at have den høitagtede Minister paa hans Plads i længere Tid. Det er det Væsentlige, jeg skal udtale om denne Sag, idet jeg selvfølgelig overlader til den ærede Ordfører at behandle selve Forespørgselsens almindelige Charakter og den juridiske Side af Sagen.

H. C. D. Müller: Den ærede sidste Taler sagde, at han ikke vilde forbyde sig i den juridiske Side af Sagen; thi den vidste han var i gode Hænder hos den ærede Ordfører. Den samme Formenting er ogsaa jeg af, og jeg skal derfor tillade mig at ud-